

Villa PouPouss

Mieke Vandromme

1 Inleiding

De oorlog was voorbij en Mortsel lag in puin. Het stadsbestuur en de inwoners die nog wat middelen bezaten, begonnen aan de heropbouw. Prosper was jong en hield van hard werken. Hij beleefde gouden tijden. Sterker nog, in die periode ontwikkelde hij een neus voor zaken.

Met zijn eerste spaarcenten kocht hij een vrachtwagen die hij liet spuiten in opvallend geel. Op elke deur stond zijn naam geschilderd in sierlijke rode letters. Prosper Thierens, aannemer van bouwwerken. Zijn klantenbestand groeide zienderogen.

Omdat Prosper geen vertrouwen had in de naoorlogse banken, kocht hij een brandkast. Elke avond telde hij zijn bankbiljetten en stelde tevreden vast dat de stapeltjes groeiden. Om zijn status wat op te krikken, verweende hij zichzelf met een luxewagen. Een zwarte Ford naar de nieuwe mode. Op zondag toerde hij in de omgeving, puur voor zijn plezier. Met zijn vrienden organiseerde hij picnics in de velden, waarop ze meisjes van goede stand uitnodigden. Toen ze op een dag terug de stad inreden, ontdekte Prosper een laan met jonge platanen. Hij telde zijn geld en vond de tijd rijp voor een investering. Halverwege de Platanenlaan kocht hij een stuk grond en bouwde er een villa op. Een jaar later trok hij erin, samen met zijn bruid Angèle.

De stijl van de villa hield het midden tussen Engelse cottage en Vlaamse art deco. Geen enkele muur was langer dan twee meter. De villa bestond uit een verzameling aanbouwen die zigzag gewijs hun weg baanden langs de jeugdige tuin. De vensters waren klein en zaten in alle maten uitgesneden tussen de rode bakstenen. Het dak met glinsterende oranje pannen werd onderbroken door drie dakkapellen in verschillende groottes.

In het achterste deel van het huis had de architect een zeshoekige toren voorzien. Daar op de bovenverdieping, achter een valse wand die openklapte door te drukken op een specifieke plaats van de plankenvloer, verstopte Prosper zijn brandkast. Niemand kende de combinatie van het slot ervan, zelfs Angèle niet. Hoog op het spitse torendak draaide een haan zijn vergulde bek in de richting van de wind. Een wind die jaren gunstig bleef voor de zaken van Prosper, waardoor de stapels bankbiljetten aandikten.

In de toren keek het enige venster neer op de sierlijk aangelegde beplanting. Later zou Prosper tralies laten aanbrengen voor dit raam. Angèle, zo bleek al snel na hun huwelijk, had een neerslachtige natuur. Uren zat ze hoog in de toren door het raam te turen. In de verte zag ze net boven de volwassen wordende platanen, de schoorsteen van haar ouderlijke huis, waar ze met de jaren meer heimwee naar kreeg. De zwaarmoedige buien volgden elkaar steeds sneller op, vooral nadat hun beide zonen het huis verlaten hadden en ze daardoor nog weinig om handen had. Prosper vreesde dat ze zich op een dag te pletter zou storten uit die toren. Zijn voorzorg van het plaatsen van

een traliewerk zou echter onnodig blijken, want kort daarop stierf Angèle aan een slecht verzorgde bronchitis. Ze werd amper achtenveertig jaar oud.

Prosper die een gerespecteerd zakenman werd, kampte ondanks zijn succes sinds zijn jeugd met een kwalijk gebrek. Hij schaamde zich hierover diep en het wierp een schaduw op zijn hele leven. Hij stotterde. De woorden strompelden over zijn lippen, vooral wanneer hij zenuwachtig was. Hij worstelde met de weerbarstige medeklinkers die hij stotend naar buiten blies. Zijn klanten namen er gelukkig geen aanstoot aan. Ze hadden met Prosper geen lange conversaties. Zijn bouwwerken waren van goede kwaliteit, dus spraken de stenen voor zich. En Angèle, zij leerde er mee leven. Thuis maakte ze voor haar man de zinnen verder af.

De handicap van Prosper was de oorzaak van het feit dat zijn villa een merkwaardige naam kreeg. Zijn zonen werden er vaak over aangesproken en als kind werden ze mee geplaagd.

Toen de villa afgewerkt was, vond Prosper dat ze een naam moest krijgen. Hij overwoog Torenzicht, Villa Thierens, Mijn droom of Platanenhof. Na lang wikken en wegen besloot hij uiteindelijk de villa 'Poesje' te noemen naar de koosnaam voor zijn Angèle. Voor een bijkomend argument zorgde de lijsterbes in de voortuin, die een merkwaardige aantrekkingskracht bleek uit te oefenen op alle katten in de buurt. Bovendien hield Angèle enorm van de poezen, die ze dagelijks te eten gaf zodat hun aantal steeds toenam.

Het was een mooie lentedag. Aangezien de schilder graag zaken deed met Prosper, stuurde hij zijn meest beloftevolle leerjongen naar de villa. Prosper had het die morgen bijzonder druk, omdat er een groot bouwwerk op stapel stond. Gehaast was hij zijn vrachtwagen aan het laden, toen de schildergast verscheen.

"Comment moet de villa heet?" vroeg de jongen, die sprak met een Brussels accent.

"Ppp poe...p," stootte Prosper uit. Zijn hoofd werd zo rood als een biet. Hij beseftte het belang van de juiste uitspraak, vooral in een gewichtige kwestie als deze voor de naam van zijn villa. Prosper haalde diep adem en probeerde nog een tweede keer.

"Ppoe...poe..sssj," stotterde hij. Prosper was niet ontevreden en vond dat hij het er redelijk vanaf gebracht had, zelfs in één ademstoot.

"Bien," zei de schildergast. "Ik compris." En hij klom op de stelling die tegen de gevel aan was gezet.

Toen Prosper in de late namiddag terugkwam van zijn bouwerven, trof hij de hele buurt verzameld voor zijn hek en Angèle in tranen.

"PouPouss" stond er in dikke letters geschilderd op de marmeren tegel aan de zuidkant van zijn huis. De rode verf was nog nat en schitterde in de avondzon. De schildergast was verdwenen.

Prosper diende een klacht in bij zijn baas. Maar omdat het een twijfelgeval was en het ene woord werd afgewogen tegenover het andere, werd er nooit een gevolg gegeven aan de aanklacht.

Het bleef Villa PouPouss.

Villa PouPouss baadde in het ochtendlicht. Midden in een laan met rijzige platanen straalde het huis onschuldige vrolijkheid uit. De morgenzon kleurde de muren hoogroze als de huid van een pas gewassen baby. In de voortuin groeide een lijsterbes die zwaar behangen was met rode trossen. Aan zijn wortels speelden kattenjongen met het kadaver van een veldmuis. Verder in de tuin liet een zilverberk zijn kruin trots ritselen. Daarin zong een merel zijn hooglied voor de zomer.

Ik was een jongen van een jaar of twaalf en ik fietste onder de platanen. Op zaterdagmorgen verdeelde ik de weekendeditie van 'Mortsel Nieuws' in de wijk.

In de deurportiek van Villa PouPouss stond een man te roken. Grimmig schold hij op de katten en mikte zijn sigarettenpeuk de lijsterbes in. Gedurende een fractie van een seconde ontmoette ik de waterige blik van de man. Ik vond hem een eigenaardige kerel, een griezel eigenlijk. Daarom stopte ik op geruime afstand aan de stoeprand. Ik graaide in mijn tas en mikte de krant op het bordes, precies voor zijn blote voeten. Vooral zijn haar vond ik opmerkelijk. Een bos witgrijze krullen waaierte weerbarstig alle kanten op als de manen van een oude leeuw. Verder had hij droevige ogen. De rode oogleden liepen in geplooidde wallen op zijn wangen door. Zijn neus was dik en paars dooraderd. Ik voelde een kinderlijke angst opkomen die zich vertaalde in kippenvel op mijn armen en benen. Haastig fietste ik verder naar het huis van de volgende klant. Nieuwsgierig keek ik nog snel even achterom. De man bukte zich en raapte de krant van de stenen. Met een smak trok hij de deur achter zijn grauwe hielen dicht.

Bij de man van Villa PouPouss hoorde een vrouw. Dat wist ik, want ik zag haar af en toe rondscharrelen in de tuin terwijl ze de katten te eten gaf. Ze paste precies onder het grijze harendak van de man. Ze was klein, vinnig en minstens twintig jaar jonger dan hem. Bovendien was ze rond waar een vrouw rond hoort te zijn. Dat laatste had ik van de krantenbaas die elke zaterdagmorgen het stapeltje kranten in mijn tas stopte.

Maar nu was ze dus vertrokken. Dat nieuwtje circuleerde in de wijk. Ze heeft een ander, voegde de krantenbaas er met een knipoog aan toe. Dat mijn baas mij als een man beschouwde waarmee je geheimpjes uitwisselt, deed mij groeien van trots. Toch vroeg ik me af wat die knipoog betekende. Na een tijdje dubben besloot ik dat ook zij bang geworden was van de rode ogen van de leeuwenman.

*Elke zaterdag fietste ik langs het huis en hoopte dat de man niet zou verschijnen.
Heimelijk fantaseerde ik over het interieur van Villa PouPouss en over wat zich tussen de
hoekige muren afspeelde.*

Werner, de man van Villa PouPouss, haatte de kale plekken in huis. De plaatsen waar vroeger haar spullen lagen, staarden hem aan als lege ogen. Verdwaast zat hij in de sofa, niet in staat het spelprogramma te volgen op de TV. Hij schonk zich nog een whisky in. De tweede al die morgen.

Hij belde haar talloze keren. Nooit nam ze op. Op tekstboodschappen reageerde ze evenmin. Hij bestond niet langer voor haar. Misschien had ze hem zelfs compleet uit het geheugen gewist van de GSM waar ze urenlang op tokkelde. Onnozele berichtjes, de laatste nieuwtjes voor vriendinnen en collega's. Maar nooit iets voor hem.

De verkleurde vlek op de muur, waar vroeger haar foto hing, vond hij grotesk. Alsof de tijd een stempel had gedrukt in het behang. Hij plakte er een reclameposter van een verre reisbestemming over. Nu staarde hij naar de palmbomen en de zee die eerder paars leek dan blauw.

De inrichting van Villa PouPouss was weinig veranderd sinds zijn vader er woonde. Toen Prosper stierf op de gezegende leeftijd van tweeëntachtig jaar, trok Werner er in met zijn vriendin Anja. Sindsdien lieten ze alles zijn beloop.

Het huis ademde een antieke sfeer uit. Zo antiek dat het eerder neigde naar oud verval. De geur die er hing was die van ongewassen oude mannen gemengd met een stoofpot die te lang op het vuur heeft gestaan. Het aanrecht in de kleine keuken torste een hoog gestapelde vaat. Waar de ramen zonlicht konden binnenlaten, waren de stoffige gordijnen dicht geschoven. De berookte haard tekende een scheve schaduw op de gebarsten lambrisering. In de hal tikte een koekoeksklok de tijd het verleden in. Om het uur verschrikte een hees geworden vogeltje de rust van de vijf poezen die ongegeneerd over de krakende parketvloeren flaneerden.

Werner kookte wat voor zichzelf. Dat deed hij vroeger ook. Zij was geen goede kok. Meestal bracht ze kant-en-klaar maaltijden mee van de superette, waar ze werkte als kassierster.

Het huishouden liet ze ook aan Werner over. Hij deed de was, streek zijn overhemden en haar superette-schorten. Poetsen deed hij 's avonds als ze naar de fitnessclub ging.

Hij had zich vaak blauw geërgerd aan haar rondslingerende magazines. Nu miste hij die slordigheid. Hij wou dat ze thuis kwam en het stapeltje dat hij met zorg gemaakt had, zou onderuithalen door er een willekeurig tijdschrift uit te trekken.

Werner kauwde op de aangebakken toast en keek lusteloos in de weekendkrant. Hij voelde zich niet langer nuttig. Zijn leven had enkel zin als zij erin rondliep.

Hij kuiste en streek niet langer. Al vier dagen droeg hij hetzelfde verkreukelde overhemd. Zijn collega aan het bankloket naast hem maakte er langs haar neus weg een opmerking over. Thuis trok hij een jogging aan boven een versleten T-shirt. Als hij niet blootvoets liep, droeg hij afgetrapte gymschoenen.

Werner schopte vloekend een kat opzij die zich tegen zijn benen aan vlijde.

Hoe eenzaam zou hij worden als hij over enkele maanden met pensioen ging? Tenzij zij terug kwam natuurlijk. Zijn Anja. Er moest een middel zijn om haar te overtuigen. Om zijn gelijk te onderstrepen, greep hij naar de fles whisky.

Nog een geluk, dat zijn broer Jurgen overmorgen vrij kwam uit de gevangenis. Hij kon een tijdje logeren in Villa PouPouss. Eigenlijk mocht hij zo lang blijven als hij wilde. Daar toastte hij op.

De poort van de gevangenis van Leuven centraal sloeg met een metalen klik achter hem dicht.

Jurgen zoog zijn longen vol ochtendlucht. Verrast keek hij naar het gefladder van duiven die vochten om een broodkorst. Het werd een mooie dag. Een gouden septemberdag. En hij was vrij.

Jurgen wandelde naar het station. Hij was vermagerd tijdens de jaren dat hij gezeten had. Zijn broek zakte over zijn heupen. Nieuwe schoenen had hij ook nodig. Hij glimlachte en slingerde nonchalant zijn reistas over zijn schouder. De materiële zorgen stonden op zijn lijstje voor morgen. Vandaag had hij een belangrijke afspraak.

Hij kocht een kaartje naar Berchem en stapte op de trein van tien uur en zeven.

Het landschap schoof in flarden mist voorbij. Jurgen sloot zijn ogen.

Hoe zou hij haar begroeten straks?

Dag Anja. Neen, beter dag lieve Anja. Liefste Anja? Of, dag schat?

Jurgen haalde het kladje van een brief uit zijn jaszak.

Ze schreven elkaar. Maanden lang, minstens één maal per week.

Als aan een dagboek vertrouwde hij haar zijn gevoelens en intiemste gedachten toe. De inhoud van haar brieven was altijd luchtig, vrolijk. Ze schreef over haar vriendinnen, zwoele zomerdagen, terrasjes en interessante koopjes. Haar verhalen van elke dag hielden hem overeind.

Zijn laatste brief had hij niet verstuurd. Ze zou hem niet meer ontvangen hebben. Vandaag zag hij haar immers toch? Hij zou vertellen over de belevenissen van de laatste uren. En over wat hij voelde voor haar. Al een hele tijd. Als hij durfde.

“Hallo Anja

De laatste dagen houd ik het nauwelijks vol.

Ik haat de duisternis van de gangen en verlang naar zonlicht. Eindelijk vrij kunnen ademen. Een lucht opsnuiven die niet gevangen zit tussen muren. Verlost worden van deze traagheid.

Mijn hart klopt als een wild gekooid dier. In een ritme, een codetaal die ik niet kan ontcijferen. Is dit de roep van de vrijheid? Ongedwongen kunnen eten en slapen. Niet bedreigd worden door de cipiers met hun matrakken.

Hoe moet ik mij voorbereiden op mijn toekomst? 's Nachts sluip ik rond in mijn herinneringen en probeer beelden op te roepen van vroeger. Het zijn slechts flarden. Vage gezichten, ruis van verre

muziek en een enkele geur. Ik rijg ze aan elkaar tot een snoer van knopen. Een houvast als een paternoster, waar ik telkens opnieuw mijn vingers over laat glijden.

Anja, ik probeer me onze eerste dag samen voor te stellen. Trek je die jurk aan, waarvan je zegt dat je figuur er goed in uitkomt? Ik wil met je wandelen in het park, mijn arm om je middel. Ik wil luisteren naar de wind in de kruinen en zien hoe de zomer jouw ogen kleurt in een zeegroene tint...”

Jurgen schoof ongemakkelijk heen en weer op de bank. Hij zuchtte en zakte onderuit. Zijn schouders gekromd. De vrijheid voelde plots loodzwaar aan.

Hoe moest hij haar tegemoet treden? Anja, zijn sexy vrouwtje, zijn lekker ding. Haar rond kontje in een strakke legging, daar droomde hij van. Dit telde. Vandaag.

Kordaat stapte Jurgen naar het toilet. Hij verfrommelde de brief en mikte de prop in het gat van de pot. Hij sproeide er een milde plas overheen en spoelde door. Met een zuigend geluid smakte het papier op de rails.

Vaarwel verleden. Hallo toekomst. Jurgen sjoerde zijn broek boven zijn heupen en ging energiek terug op de bank zitten.

“Zullen we iets gaan drinken? In die kroeg op het gemeenteplein, waar een biljarttafel staat. Je kunt niet geloven hoe ik de smaak van bier gemist heb. Ik wil het tintelend vocht naar binnen kloppen en het schuim van mijn bovenlip likken. Misschien neem jij een porto, of een glas witte wijn.

Wat daarna gebeurt, heeft zich al tientallen keren in mijn fantasie afgespeeld. In alle mogelijke scenario’s.”

Zo had de brief verder kunnen gaan.

Jurgen drukte zijn voorhoofd tegen de ruit. Het station van Mechelen-Nekkerspoel flitste voorbij. Zijn adem maakte een dampvlek. Hij schreef er JA in. Jurgen en Anja. Uit het rechtse been van Anja liep een waterdruppel naar beneden.

Hij stopte de druppel met zijn wijsvinger en likte het vocht op. Straks wachtte ze hem op. Tenminste als ze haar ochtendshift in de superette kon omruilen. Zijn blonde kassierster. Zijn fitnesswijfje. In haar strak zittende broek en fleurig topje.

“Mijn trein komt aan in Berchem station om elf uur tien. Wacht je me op?

Tot dan.

Kus (doorstreept)

Jurgen.”

Het einde van de brief lag nu samen met de romantische aanloop op de sporen ter hoogte van Haren-Buda. Hopelijk onthield ze uit zijn vorige brief wanneer hij aankwam.

Hij spaarde haar brieven allemaal. Hij kende ze zelfs uit zijn hoofd. Die keer toen ze hem schreef dat ze Werner verlaten had, was hij serieus geschrokken. Sindsdien was de inhoud van hun correspondentie inniger geworden. Een verbond tussen eenzame zielen in een toon van samenzwering. Hij begreep haar. Zelf vond hij Werner ook een grote nul. Een bankbediende van niemandal. Zijn tien jaar oudere broer was een onverbeterlijke ritselaar die dacht een neus te hebben voor goede zaakjes.

Hoe zou dit aflopen, nu Anja koos voor hem? De broer met de artistieke uitstraling. De knapste van de twee. De romanticus met de creatieve geest. Ze zou er geen spijt van krijgen.

Vijf minuten voor aankomst in Berchem, wipte Jurgen zenuwachtig op en neer voor de deur in het tussenplatform. Hij streek een weerbarstige lok achter zijn oor. Kuchte drie keer. Wreef zijn zwetende handen over de mouwen van zijn jasje.

De trein gleed het station binnen. Jurgen speurde geconcentreerd het perron af. Een oude man leunend op een paraplu. Een vrouw met een kinderwagen. Een dikke negerin in een legging en sportschoenen. Dan twee tellen niemand.

Hij drukte zijn gezicht tegen het raampje in een poging verderop te kijken.

Een tiener met een tas kranten. Een man met een grijze jekker boven een slobberige joggingbroek. Zijn silhouet kwam Jurgen vaag bekend voor. De gekromde schouders, een pak grijze krullen.

Verdomme. Dit kon toch niet waar zijn. Krampachtig klemde Jurgen zijn kaken opeen.

De trein stopte. De deur schoof langzaam open.

Jurgen keek recht in het leeuwengezicht van Werner.

Geduldig schoof ik aan bij kassa 1 van de superette. Hoewel de rij aan kassa 2 korter was.

Het verzuurde besje voor mij talmde eindeloos. Ze fleemde bij de kassierster zoals enkel oude wijven dat kunnen. Daarop telde ze een verzameling muntjes neer. Ik vroeg me af of ze misschien een offerblok in de kerk leeg gehaald had.

Mijn geduld werd beloond. Anja keek me aan en een lachje krulde om haar pruimenmondje.

Ik legde de Mars voor haar neer. Haar rood gelakte nagels draaiden de reep zo dat ze de streepjescode kon scannen. Ze deed dit met een gracieuze beweging van haar pols. Sensueel traag, alsof ze besepte dat ik wilde dat dit moment eeuwig zou duren. Anja droeg een paardenstaart die jeugdig op en neer danste als ze de kassa open maakte. Even raakten mijn vingers haar handpalm aan toen ik mijn geldstuk erin legde. Nu begreep ik de baas van de krantenzaak. Als hij het over Anja had, terwijl hij de kranten in mijn tas laadde, klakte hij altijd wellustig met zijn tong. Ze had inderdaad rondingen op de juiste plaats. Onder haar schort zwol een boezem waaraan ik graag mijn tienerhoofd had gedrukt.

Anja knikte me toe. Even knipperde ze met haar wimpers. Traag, zoals filmsterren dat doen. Haar ogen waren zo groot als fruitbollen. Ik verzwolg in een groene oceaan. Mijn adem stakte.

Met een knalrood hoofd vluchtte ik de winkel uit. Terwijl ik naar huis fietste bedacht ik hoeveel zakgeld ik nog over had. Een man koopt geen snoep. Sigaretten. Ik zou Anja als een echte vent tegemoet treden. Morgen.

De volgende dag werd Fred ontslagen. De man van kassa 2. Zogenaamd gebeurde dit wegens besparingen. Maar iedereen wist dat superette 'Bij Jean & Jeanine' winst maakte, zeker sinds Anja er werkte.

Fred stootte de klanten af, althans dat was mijn mening over het ontslag. Hij had geen lippen. Zijn mond was als een sneetje in een vel papier. Gekerfd met een scalpel. Als hij iets zei, wat zelden gebeurde, opende het sneetje zich over een halve centimeter. Fred was kort van stof en droeg altijd een stoppelbaard. Slordig grijs met ruwe plukken. Zijn haar of wat er van overbleef krulde lang in zijn nek. Boven op zijn schedel lagen een tiental haren dwars geplakt op het witte vlees.

Fred vertrok met een kartonnen doos. Daarin zijn thermos, mok, kam en brooddoos. Daarnaast het vetplantje dat bij zijn kassa had gestaan en dat hij dagelijks verzorgde. Zijn schort kreeg hij ook mee. De kans was klein dat zijn opvolger dezelfde grote maat had.

Fred zette zijn doos thuis af en wandelde met natte ogen naar 'De Hertog van Brabant' op het gemeenteplein.

Daar sloeg hij meteen twee pinten achterover. Vervolgens bestelde hij een Duvel en een Croque Monsieur.

Op het moment dat Werner binnenkwam, voelde hij zich beter. Iets beter en zelfs een tikkeltje strijdvaardig.

Fred stootte de queu met een korte snok vooruit. De biljartbal stuiterde en botste met een knal tegen de rand van de tafel.

"Ho maar," zei Werner. "Rustig aan, maat. Het komt allemaal wel goed."

"Ik ben vijftig. Waar verdomme vind ik nog werk?" Fred wreef het krijt kwistig over de punt van zijn queu. Blauwe stofdeeltjes sneeuwden neer en bleven op de jacquard trui liggen die rond zijn pens spande.

"Stop met dat krijt, Fred. Straks blijven de ballen eraan vastplakken."

Fred dronk zijn derde Duvel tot de bodem leeg.

"Het is allemaal de schuld van Anja." Hij stopte abrupt met krijten. Zijn mondspleetje stond scheef vertrokken van kwaadheid.

Werner schudde zijn grijze manen en zette zijn glas hard op de tafel neer. De whisky spatte eruit.

"Hoe dan?"

"Man toch, doe je ogen open."

Werner sloeg de queu uit Freds handen.

"Wat bedoel je?"

"Je vrouw flirt met de klanten," zei Fred onverstaanbaar zacht.

Werner had het toch gehoord. Zijn vuist knalde tegen de weke kop van Fred en spleet zijn bovenlip. Omdat Fred amper lippen had, zag zijn mond eruit als een scheef kruis waaruit bloed druppelde.

Werner en Fred werden uit hun stamcafé gezet. Ze kregen de goede raad mee pas terug te keren als ze nuchter waren.

Ze zwalpten wat rond op het gemeenteplein en probeerden zwijgend te bekomen aan de rand van de fontein. Een ander café durfden ze niet binnen te gaan. Fred was absoluut niet gehaast om

huiswaarts te keren. Daar wachtten enkel zijn kanaries en een leeg bed. Uiteindelijk sloegen ze de richting in naar Villa PouPouss.

Jurgen lag languit op de zetel. Naast hem een aangebroken fles jenever. Werner en Fred hielpen hem de fles leeg te maken.

“Anja,” zuchtte Werner en de anderen zuchtten mee. Broederlijk.

Jurgen stapte op de fiets van Werner, die hij eerst ontgrendelde bij het roestige poortje van Villa PouPouss. Het achterwiel sloeg een acht, maar daar lette Jurgen niet op. Hij slalomde de straat uit. Zijn knieën wijd gespreid en zijn blote voeten in slippers haaks op de trappers geplaatst.

Tien minuten later keerde hij terug van de nachtwinkel als een rode stip die zigzagde langs de stoepwand. Op het slobberige T-shirt dat hij van zijn broer geleend had stond het logo van de Rode Duivels. In het sluimergrijs van de valavond lichtte de punt van zijn sigaret op die hij in zijn mondhoek klemde. Aan zijn stuur bungelde een witte plastic tas met een slof sigaretten en twee koffiekoeken. Onder zijn rechterarm droeg hij een sixpack pils.

Jurgen schopte een ros gestreepte kat opzij en liet zich zuchtend op de sofa vallen. Hij trok een blik open en klokte het bier gulzig naar binnen. Het schuim waar hij in de gevangenis zo hevig naar verlangd had, had inmiddels zijn grote aantrekkingskracht verloren. Jurgen dronk zich de dag door in een poging zijn malende gedachten tot rust te brengen en te ontsnappen aan wat hij meende de zinloosheid van zijn bestaan te zijn.

Hoopvol bekeek hij de berichten in zijn GSM, die hij gekocht had nog dezelfde dag dat hij vrij kwam. Een goedkoop model met een Pay&Go kaart. Hij scrolde door de tekstjes die hij naar Anja had gestuurd. De stijl evolueerde van vragend over smekend tot dwingend. Er was geen enkel binnengekomen bericht.

Jurgen strekte zich uit en zapte door de TV programma's tot hij een heruitzending vond van een voetbalmatch van het Belgische elftal.

Na de onverwachte ontmoeting met Werner op het perron van Berchem station, was Jurgen met zijn broer mee gegaan naar Villa PouPouss. Waar moest hij anders heen? Voor iemand zonder geld of inkomen, was het huis waar hij zijn jeugd doorbracht de enige optie.

Hier verbleef hij nu al bijna een week, luisterend naar het oudemannengezeur van Werner. Over Anja zus en Anja zo. Dat hij haar terug wilde. Dat zij bij hem hoorde. Waarom ze hem in godsnaam verlaten had en dat op enkele weken van zijn pensioen. Het was duidelijk dat Werner niets afwist van de briefwisseling die had plaats gevonden tussen zijn vriendin en zijn geïnterneerde broer.

Jurgen vroeg zich vertwijfeld af, waar het bij hem mis gegaan was. Waarom Anja hem niet opgewacht had? Die vraag kon hij onmogelijk aan Werner stellen, want dan zou hij zichzelf verraden. Dus bleef hij Anja bestoken met berichtjes, hengelend naar een afspraak.

Jurgen had net het laatste blikje open getrokken en een hap genomen van het klef geworden koffiebroodje, toen hij gemorrel hoorde aan de voordeur. Werner verwachtte hij nog niet terug, want deze was biljarten in zijn stamkroeg. Jurgen kwam half overeind en zocht grommend naar zijn slippers onder de stapels kranten en tijdschriften op de vloer.

“Oh.” Anja slaakte een gillette en bleef met de deurklink in haar hand staan. “Jij hier?”

Jurgen krabbelde overeind, maar de liters alcohol in zijn bloed beletten hem recht te staan. Plots beseftte hij dat hij naakt was, op zijn onderbroek na. Hij griste een kussen uit de sofa en bedekte er zijn geslacht mee, dat door de plotse confrontatie met het voorwerp van al zijn dromen, tot leven was gekomen.

“Anja, ik,” verder kwam hij niet, want zij sloeg de deur dicht en Jurgen hoorde haar naar boven stormen.

In de minuut die volgde trok Jurgen het Rode Duivels T-shirt aan, trapte vloekend in een bord boordevol sigarettenpeuken en strompelde de trap op. Hij ontmoette Anja in de badkamer waar ze haar verzameling potjes, tubes en zalfjes in een boodschappenmand kieperde.

“Laat me door,” siste ze toen Jurgen probeerde haar de weg te versperren.

Geschrokken zette hij een stap opzij. Maar dan vermande hij zich en volgde haar waggelend naar de slaapkamer, waar ze als een bezetene haar kleren van de hangers trok en in een reistas propte.

“Waarom heb je me niet opgewacht?” vroeg Jurgen lallend.

“Denk je echt dat ik met een dronken crimineel wil leven?” antwoordde Anja spottend. “Bekijk jezelf eens, man.” En ze proestte het uit.

Druppeltjes speeksel kwamen terecht op zijn ongeschoren wangen. Het maakte Jurgen onzeker en kwaad tegelijk.

“En al je lieve woordjes. Je beloftes?” bracht hij hees stotterend uit.

“Papier is verduelig,” lachte ze en ze keek hem vrijpostig aan. Jurgen werd razend. Een woord als ‘verduelig’ verdroeg hij enkel bij bejaarden. Een hitsige meid als Anja hoorde dit niet in de mond te nemen.

Hij probeerde haar linkerarm te grijpen, maar ze sprong als een lenige kat opzij. Jurgen verloor zijn evenwicht en viel tegen de kast aan. Als in een roes hoorde hij de stijgende toonhoogte van de stem van de commentator op de TV, in de aanloop naar een goal. Hij greep die energie aan en gooide zich brullend op Anja.

Ze wankelden samen en vielen op het bed neer. Heel even was Jurgen net zo verbaasd als zij. Zijn verlamde hersenen weigerden echter signalen te sturen naar zijn spieren, terwijl Anja onder hem uit klauterde. Razendsnel pakte ze een nylonkous en bond zijn rechterhand vast aan de spijlen van het voeteinde. Jurgen trok en klauwde, maar zijn hand bewoog geen centimeter. Hij jankte als een

geslagen hond. Daarna bond Anja ook zijn linkervoet vast, zodat hij kruiselings vastzat aan het bed dat zo vaak het toneel was van zijn wilde fantasieën. Vervolgens viste ze zwarte panty's uit haar ladenkast waarmee ze haar kronkelend slachtoffer volledig immobiliseerde. Hoe meer hij snokte aan zijn boeien, hoe vaster hij kwam te zitten. Tenslotte propte ze een rood satijnen slipje in Jurgens mond om zijn radeloos gemakker te smoren.

Anja zeulde haar bezittingen de trap af. Op de uitgesleten tegelvloer in de hal keek ze nog even achterom en trok toen vastberaden de voordeur met een smak achter zich dicht. Voor Villa PouPouss stond al die tijd een donkere BMW convertible stationair te draaien. Anja wierp haar tassen in de koffer en stapte in aan de passagierskant. De sportwagen vertrok met gierende banden.

Werner kwam uren later stomdronken thuis en hoorde vreemde verstikte kreten afkomstig uit de slaapkamer. Hij trok de prop uit Jurgens mond en scheurde de nylons aan zijn rechterhand door. Hij gaf zijn broer een duw en viel vervolgens snurkend naast hem in slaap.

Jurgen kwam slaapdrongen de living binnen, terwijl Werner de krant las aan de tafel. Door de groezelige keukenramen viel het middaglicht in grijze strepen over de tegelvloer. Jurgen stopte abrupt alsof hij tegengehouden werd door tralies.

Werner keek zijn broer vijandig aan en ging meteen in de aanval : “Hoe kwam je in mijn bed terecht?”

“Gewoon.” Jurgen geeuwde met zijn mond wagenwijd open.

“Je beseft toch wel dat je vastgebonden zat?”

“Weet ik niets van.”

“Toen ik vannacht thuis kwam, vond ik je vastgemaakt aan de bedspijlen met nylonkousen. Ik heb je bevrijd.”

“Is er nog koffie?” Jurgen stapte over een bundel licht en waggelde naar het aanrecht waar hij zich een kop inschonk. Hij knipperde verwoed met zijn ogen en schermde ze af met zijn linker hand.

“Je hebt een flinke kater te pakken hé?” Werner vouwde met een smalend lachje zijn krant dicht.

“Klets niet zo, man.”

“Ik haalde verse broodjes bij de superette.”

“Bah, die koffie is koud.” Jurgen krabde ongegeneerd aan zijn kruis en ging zuchtend aan de tafel zitten.

Werner taterde onverstoord verder. “Anja zat niet aan de kassa in de superette. Als ik haar werkschema nu eens te pakken kon krijgen. Ik wil met haar praten. Al haar kleren en toiletpullen zijn verdwenen. Heb jij haar toevallig gezien? Gisteravond?”

“Nee. Ik keek TV. Voetbal en zo.”

“Misschien ben je in slaap gevallen en is ze stilletjes binnen geslopen.”

“Misschien,” antwoordde Jurgen verstrooid.

“Ik moet haar spreken. Nu. Ik stuur haar een sms. Gek word ik ervan. Ik wil dat ze mij antwoordt.” Werner prutste onhandig met zijn GSM.

“Hou ermee op Werner. Anja beantwoordt geen berichten. Dat weet je.”

“Ik heb een borrel nodig. Waar is de jenever die ik gisteren kocht?”

“Daar ergens.” Jurgen wees in de richting van de sofa.

Werner vond de lege fles die onder de salontafel gerold was. “Nee toch. Man, die fles is leeg. Heb jij die gisteren in je eentje opgedronken?” Werner schudde zijn leeuwenmanen en liet zich terug op zijn stoel vallen.

“Dat zal dan wel zeker.”

“Geef me de whisky.” Jurgen reikte naar de fles op de kast naast zich.

“Jij ook?” vroeg Werner.

“Doe maar.” Werner goot whisky in hun koffiekoppen. Ze dronken in stilte.

“Wie is hier gisteravond geweest Jurgen? Had je een hoertje uitgenodigd? Of heb je een vriendinnetje?”

“Dat zijn je zaken niet.”

“Het zijn mijn zaken wel,” riep Werner en hij sloeg zijn handpalmen hard op de tafel. “Dit is mijn huis en jij logeert hier omdat je anders geen dak boven je hoofd hebt.”

“Oh, wat ben ik je dankbaar grote broer.”

“Het wordt tijd dat je een job zoekt, dat je terug op eigen benen leert staan.”

“Zeur niet, je lijkt pa wel.” Jurgen haalde luid zijn neus op. “Ik ben pas vrijgekomen, mag ik er even van genieten, ja?”

“Jij doet maar. Hou vooral geen rekening met mij. Ik ben amper de deur uit of je laat hier een vrouw binnen. Wie was hier gisteren? Wel?”

“Als je alles wilt controleren, was dan thuis gebleven.”

“Had je heimelijk contact met een vrouw in de gevangenis? Is ze een vriendin van vroeger? Ken ik haar?”

“Hou je kop,” zei Jurgen kwaad.

“Zie je wel. Ik heb gelijk. Dat zei je als kind ook altijd ‘Hou je kop’, als je iets niet wilde toegeven. Weet je nog die keer dat je sigaretten van pa had gestolen en toen je...”

“Zeik niet over vroeger Werner,” onderbrak Jurgen hem en hij wipte zijn rechtersvoet zenuwachtig op en neer. “Geef me die fles.”

“Wel is ze hier geweest?”

“Wie?”

“Je vriendin natuurlijk.”

Jurgen sloeg de pas ingeschonken whisky achterover. Hij rechtte zijn rug en schonk opnieuw in.

“Als je het dan echt wil weten, ja, ze was hier.”

“Aha. En dus hebben jullie lekker samen mijn fles jenever opgedronken en dan zijn jullie gaan rollebollen op mijn bed.”

“Zo ging het niet precies.”

“Hoe dan wel?” vroeg Werner ongeduldig.

“Verdomme zeg. Pa zeurde ook altijd zo aan mijn kop. Hij haalde me door de wringer, tot ik alles opbiechtte.”

Werner schrok plots op. “Wat was dat? Een biep?” Hij grabbelde naar zijn GSM. “Misschien is het Anja?”

Teleurgesteld liet hij de GSM vallen en zuchtte: “Oh, niets. Weeral niets.”

“Is het die van jou?” Hij keek zijn broer hoopvol aan.

“En wat dan nog?”

“Kijk dan toch even, man. Wel? Heb je een bericht? Van Anja?”

Jurgen haalde haastig zijn GSM uit zijn broekzak en bekeek zijn berichten.

“Een stomme reclameboodschap,” antwoordde Jurgen. Werner keek verlegen weg.

“Wacht eens even. Waarom denk je dat Anja mij een bericht zou sturen?” vroeg Jurgen snoeihard.

Werner voelde zich betrappt, maar oordeelde dat bekennen de beste strategie was. “Ik gaf haar jou nummer door. Voor het geval dat... En dat je hier bij mij woont. Nu je...”

“Wanneer? Zeg op, wanneer deed je dat?” De slaap was nu volledig uit Jurgens hersenen weggespoeld. Na drie whisky's werkte zijn brein opnieuw aan topsnelheid.

“Gisteren. Wat is daar verkeerd aan?” zei Werner bedremmeld.

“Klote vent. Je wilt Anja te pakken krijgen via mij. Ik ben je loopjongen niet. Dacht je echt dat ik net als vroeger je vuile karweitjes zou opknappen? Die tijd is voorbij. Ik wil niet meer opdraaien voor je geweldige ideeën. Het heeft me drie jaar gekost. In een stinkende cel van twee op twee.” Jurgen maakte driftige hoekige bewegingen met zijn armen.

“Je deed anders maar wat graag mee, broertje. Fantastische zaak, Werner. Geweldig bedacht, Werner. We worden rijk! “

“Je bent zielig, weet je dat. Een zielige oude zak.”

“Bekijk jezelf zeg. Jij bent een slappeling die zich door een vrouw aan bed laat vastbinden.”

Jurgen sprong recht en sloeg de mok uit Werners handen. Als een dol geworden hond rende hij rond de tafel.

“Ho maar broertje. Rustig.”

“Je hebt er zelf om gevraagd.” Wijdbeens bleef Jurgen voor Werner staan. Zonder hem aan te kijken ging hij verder: “Gisteravond. Ze stond hier ineens. We dronken een glas. Dan wilde ze naar boven. Ik probeerde met haar te praten. Ze luisterde niet. Al die brieven die je mij in de gevangenis stuurde, zei ik. Ze haalde onverschillig haar schouders op. Waarom stond je niet op het perron zoals we afgesproken hadden, vroeg ik haar. Ze keek me aan als een stomme vis.”

Werner herstelde zich en dronk het restje whisky uit de kop van Jurgen op.

“En toen?” vroeg hij nieuwsgierig geworden.

“Ze lachte me uit. Ze zei dat ze er niets van gemeend had. Ik werd razend.” Jurgen sprak steeds luider.

“Je greep haar beet.” Werner staarde gelaten in de koffiekop. Hij voelde aan zijn nekharen dat er iets akeligs op komst was.

“Ze ging tekeer als een furie. Ze tierde en vloekte. Als een krolse kat sprong ze heen en weer.”

“Spannend. Ga door.”

“Ik wierp haar op het bed. We worstelden.”

“Geweldig. Daar drink ik op.” Werner schonk opnieuw in en dronk de whisky in één teug leeg.

“Alles ging razend snel. Toen pakte ze die nylons. Ze trok haar kleren uit de kast en propte ze in een reistas. Dan stormde ze de trap af. Ik hoorde op straat een portier dichtslaan. Een auto vertrok met gierende banden. Daarna, weet ik niets meer.”

Werner hief zijn koffiekop, maar bleef halverwege steken. Hij keek Jurgen schuin aan. Traag zette hij de kop neer, stond langzaam recht en trof Jurgen met zijn rechtervuist vol op zijn spitse rattenneus.

“Kom binnen, Fred.” Werner wierp snel de deur dicht, zodat een straatkat geen kans kreeg binnen te glippen.

Op datzelfde moment gooide ik de weekendkrant op de stoep van Villa PouPouss. De smerige lapjeskat sprong angstig opzij en vluchtte miauwend weg onder de lijsterbes. Ik bedacht dat het een vroeg uur was om bezoek te ontvangen, maar dan racete ik verder en besteedde geen aandacht meer aan de mannen van de villa. Andere zorgen maalden door mijn puberbrein. Het geld waarmee ik na mijn ronde sigaretten wilde kopen bij Anja in de superette, brandde in mijn broekzak. De hele morgen al oefende ik een stoere macho blik. Eén wenkbrauw hoog opgetrokken en mijn mond in een scheve grijns, zoals ik gezien had in gangsterfilms op de TV.

Jurgen schonk de Duvels klokkend in de glazen. Met zijn drieën zaten ze om de keukentafel en dronken zwijgend.

Fred likte het schuim van zijn dunne lippen en Werner schudde zijn manen.

“Anja,” zuchtte hij en daarmee was het onderwerp van hun bijeenkomst bepaald.

“Een probleem,” voegde Jurgen er met een zuur lachje aan toe.

“Ja,” knikte Fred.

“Zo kan het niet verder, mannen,” zei Werner krachtig en hij dronk een grote slok bier.

De twee anderen keken verwachtingsvol naar hem op alsof ze in Werner die de oudste was, een grote leider zagen.

“Ze verdwijnt ineens, duikt terug op als het haar uitkomt om haar spullen op te halen en ze reageert nooit op tekstberichten,” zei hij.

“Misschien, moeten we haar een lesje leren,” vervolgde Werner en in zijn stem vibreerde onzekerheid.

“Ja,” knikte Fred.

“Ze maakt ons belachelijk,” zei Jurgen kort.

“Zo is het,” bevestigde Fred.

“En toch wil ik haar terug,” fluisterde Werner na een stilte die vragend tussen hen in bleef hangen. Hij trok zijn kop tussen zijn schouders en draaide zijn glas bij de voet om en om.

“Ik mis haar ook,” zei Jurgen bijna onhoorbaar, wat hem een venijnige blik van Werner opleverde.

“Ik niet,” zei Fred, waarop de anderen hem vragend aankeken.

“Zij is de oorzaak van mijn ontslag,” legde Fred uit.

Werner en Jurgen knikten begripvol.

Na een tweede rondje Duvels, zat de bespreking muurvast. Fred knikkebolde, Werner zuchtte en Jurgen die beschouwd werd als de creatiefste van het gezelschap had geen ingevingen. Het ochtendlicht schoof langzaam voorbij het raam en verdiepte de schaduwen op de lambrisering. In de hal liet het koekoekje herhaaldelijk een schraal geluid horen. Zo ging kwartier na kwartier besluiteloos voorbij. De twee poezen die al die tijd rond de benen van de mannen flaneerden schenen te berusten in de situatie. Ze wipten op de sofa en nestelden zich behaaglijk tussen de kussens.

“Jij zat in de bak, broer,” opperde Werner. “Je leerde daar vast hoe je een krolse kat als Anja kunt temmen.”

“Niet overdrijven hé,” antwoordde Jurgen, “ik zat niet bij de zware criminelen. Fraude is iets anders dan zedenfeiten of moord.”

Daarop namen ze alle drie zwijgend een slok.

“Ik hoorde wel veel verhalen over diefstallen,” zei Jurgen na een tijdje.

“Vertel,” zei Fred hoopvol.

“We stelen haar GSM,” onderbrak Werner en hij stak triomfantelijk een bruine door de nicotine verkleurde wijsvinger omhoog.

“Goed idee. Ik lok haar de bosjes in en dan...” Deze tussenkomst leverde Jurgen een stevige tik van Werner op tegen zijn achterhoofd.

“Wat flauw zeg.” Fred klemde zijn lippen opeen tot een rechte streep.

“Luister mannen,” ging hij verder, “we moeten het vooral eens worden. Als we iets doen, doen we het samen. Zo hebben we het meeste kans op slagen.”

“Juist,” knikte Jurgen, “we moeten werken als een team.”

“Ja,” knikte Fred, “teamwork is het belangrijkste.”

“Dit team heeft anders weinig ideeën,” smaalde Werner.

“Een kidnapping?” opperde Jurgen een minuut later.

“Niet slecht,” trad Werner hem bij. “We kunnen haar hier gegijzeld houden.”

“We verplichten haar voor ons te koken en te poetsen en..” Jurgen stopte abrupt toen hij de nijdige blik van Werner zag.

“En van wie willen jullie losgeld eisen?” vroeg Fred fijntjes.

“Fred heeft een punt. Wie moeten we onder druk zetten? Anja heeft immers geen familie.”

Jurgen schonk de glazen vol en ze deden nog een rondje Duvel.

“Mijn chef bij de bank zegt altijd dat de beste oplossingen komen als je even iets anders gaat doen en niet denkt aan het probleem,” wist Werner.

En dat deden ze. Jurgen ging op de divan liggen en vergaapte zich naar een TV programma waarin een nieuw fitness apparaat werd voorgesteld. Fred rookte een sigaret in de tuin en beende langzaam heen en weer tussen de struiken. Werner trok met de krant naar de WC en las er de sportpagina's.

Tien minuten later snokte Fred de keukendeur open, kwam op hoge poten binnen gestapt en keek de anderen triomfantelijk aan.

“Een roofoverval,” schalde hij.

“Een overval?” vroeg Werner.

“Een overval,” echoode Jurgen, “hadden we het er daarnet niet over?”

“Geen overval op Anja, maar op de superette natuurlijk.” Freds varkensoogjes glommen in zijn kop.

“Bij Jean en Jeanine?” kwam Werner.

“Natuurlijk, ken jij een andere superette misschien?” zuchtte Fred omwille van zoveel traagheid van begrip.

“Luister,” ging hij enthousiast verder, “ik heb nog een rekening te vereffenen met dat stel en jullie willen Anja eens flink laten schrikken. Bovendien kunnen we er wat aan overhouden als we de kassa leegmaken.”

“Hm,” zei Werner sceptisch, “daarmee komt Anja niet terug.”

“Misschien,” twijfelde Jurgen, “komt ze zo tot inzicht als we haar gekneveld achterlaten.”

“Mannen, het is enkel een kwestie van wanneer en hoe,” sprak Fred overtuigend.

“Met een goede vermomming,” voegde Werner er aarzelend aan toe.

“En een wapen,” zei Jurgen. Fred en Werner keken hem geschrokken aan.

“Bij een roofoverval hoort een wapen,” herhaalde Jurgen droog en hij richtte zijn aandacht weer op de TV waar een wulpse blondine stevig in de weer was met het fitnessstoestel.

De bel klonk verschillende keren dwingend door tot in de keuken van Villa PouPouss.

Werner goot net een mengsel van ei en melk in een pan, waarin hij aardappelen en schijfjes tomaat glazig had laten bakken. Hij draaide de gas uit en slofte mopperend naar de voordeur die hij met een zwaai opende. Hij schrok zo hevig dat hij ze met een even grote zwaai terug dicht smeedde.

“Wie was het?” riep Jurgen vanuit de sofa.

Omdat er geen antwoord kwam, ook niet nadat hij enkele keren de naam van zijn broer geroepen had, stond Jurgen op en ging naar de hal. Werner zat op de onderste trede van de trap. Hij staarde lijkbleek voor zich uit.

“Een appelflauwte?” vroeg Jurgen spottend.

“Da... da kan nie...,” fluisterde Werner en hij wees bevend in de richting van de deur.

Er werd opnieuw aangebeld. Ditmaal opende Jurgen de deur.

Hij verschoot ook van kleur, maar herstelde zich sneller dan zijn broer.

Daar stond Prosper. Omdat hun vader al decennia dood was moest deze gast dus een jongere uitgave zijn. Hij had hetzelfde sproeterige gezicht, een spitse kin en brutale groene ogen die lichtjes loensden. Terwijl Prosper op het einde van zijn leven slechts enkele donzige haren over had aan zijn slapen op zijn achterhoofd, had deze kerel een kapsel van rosse krullen die met een elastiekje in zijn nek samengebonden waren.

“Haha...hal..loo,” stotterde hij.

Hij hield een zwarte kat bij haar nekvel omhoog en duwde ze in de armen van Jurgen.

“H...hier,” zei hij, “gg..vv..onden oop dde stoe..oep.”

Jurgen liet de kat vallen en gaf er een trap achteraan.

“Wie ben jij?” vroeg hij fel.

“Billy” zei de rosse, deze keer zonder stotteren.

“Billy wie?”

“Zzoon vvan die ddaar.” En hij wees met zijn puntige kin in de richting van Werner die nog steeds aan de trap vastgenageld leek.

“Wat?” riep Jurgen en hij trok Billy bij zijn elleboog naar binnen en duwde de deur achter hem dicht.

“Verklaar je nader man.”

“Hhebben j jullie iets te drinkk..en?”

Het idee van drank bracht Werner op de been en enkele tellen later zaten de drie mannen om de keukentafel met een glas whisky voor zich.

Billy vertelde dat zijn moeder zo'n vijftig jaar geleden een relatie had met Werner. Het was een korte zomerromance. Ze gingen uiteen en zeven maanden later werd Billy geboren. Werner wist hier niets van. Billy's moeder had al die tijd tegenover haar zoon volgehouden dat zijn verwekker een Ierse zeevaarder was. Tot ze een week geleden met haar laatste adem bekende en Billy het adres gaf van Villa PouPouss. Billy organiseerde voor zijn moeder een eenvoudige begrafenis en vond daarna dat het tijd werd om een bezoekje te brengen aan zijn vader.

Werner en Jurgen zaten er sprakeloos bij. Al gauw was het niveau van de whisky in de fles tot de bodem gezakt. Billy dronk stevig mee, waaruit bleek dat hij alvast dat specifieke gen van zijn vader geërfd had. Werner kon onmogelijk het vaderschap loochenen, daarvoor was de gelijkenis met Prosper en hemzelf te treffend. Zijn ondertussen grijs geworden weerbarstige krullen waren ook ooit roos geweest en in zijn bloed doorlopen ogen kon je nog een zweem van groen vermoeden. Jurgen van zijn kant erfde van hun moeder Angèle het donkere haar en de dromerige blik, waardoor hij vaak voor een kunstenaar werd aanzien. Werner herkende in de doorgezakte houding van zijn zoon, zijn eigen lakse natuur.

Jurgen vond frisse Duvels in de ijskast en de drie mannen leerden elkaar al drinkend beter kennen.

De jeugd van Billy bleek niet altijd over rozen gelopen te zijn. Hij werd meermaals van school gestuurd omdat hij louche zaakjes op poten zetten en zijn medeleerlingen geld aftroegelde. Later dealde hij drugs, maar bleef zelf altijd clean. Zo slim was hij wel, Werners zoon. Een beroep had hij echter nooit geleerd. Hij tuimelde van de ene job in de andere en de neringen die hij opzette konden meestal niet veel daglicht verdragen. Op een paar nachtjes in de cel na, bleef hij verder uit de handen van het gerecht.

Het klikte tussen de mannen en de sfeer ging met sprongen vooruit. Jurgen vertelde tot in de fijnste details hoe hij samen met Werner jaren geleden de fraudezaak arrangeerde. Billy luisterde met ogen als schoteltjes. Dat Jurgen erdoor in de gevangenis terecht kwam was een spijtig gevolg geweest. Als ze ooit nog iets ondernamen, zouden ze wel beter opletten.

En zo evolueerde het gesprek in een gunstige richting en kwamen ze bij het onderwerp 'Anja' uit. Hoe ze hen beiden bedrogen had en hoe Fred zijn job was kwijtgeraakt.

"Wat een kkkreng," bevestigde Billy met troebele blik.

"Zeg dat wel," zuchtten de anderen.

"Wwat nu?" vroeg Billy.

"Wraak!" riep Jurgen en hij liet zijn vuist hard op het tafelblad neerkomen.

"We kunnen deze vernedering niet aan ons laten voorbij gaan," zei Werner, die nog het meest nuchter leek, maar dat kwam enkel omdat hij de meest geofende alcoholicus was.

“Goed gesproken, broer,” lalde Jurgen.

“Daar drinken we op,” zei Werner en hij schonk kleine koele glaasjes boordevol pittige jenever.

“Sschol,” zei Billy en zijn ogen keken scheel neer op het glas dat hij aan zijn lippen zette.

Werner belde Fred op en deze verscheen een uurtje later met pilsjes, frieten en hamburgers.

Aan de keukentafel tussen de glazen en lege flessen, ingedeukte blikjes en de vettige resten van de frituur kregen de plannen voor de overval op superette ‘Bij Jean & Jeanine’ steeds meer vorm.

In ruil voor een deel van de winst, zou Billy zorgen voor een wapen en een vluchtauto.

Vier mannen stapten op de stoep. Naast elkaar. Spontaan gingen de voetgangers opzij en keken het viertal verbaasd na. Ze vormden een bont gezelschap. Grijs, zwart, ros en kaal, verschillende in grootte en dikte.

De mannen stapten met zwijgzame koppen en een vaste tred in de richting van het centrum van Mortsel. Ik fietste hen voorbij en keek nieuwsgierig achterom. Vooral naar de jongere gast was ik benieuwd. Die had ik nog niet eerder gezien in het gezelschap van de mannen van Villa PouPouss.

Aan het volgende kruispunt stopte ik, stapte af en morrelde wat aan mijn ketting. Ondertussen spiedde ik onder mijn arm door. Ik wilde weten wat ze van plan waren.

Ze liepen de fontein voorbij en duwden de deur open van 'De Hertog van Brabant'. Een voor een stapten ze naar binnen en zochten een tafeltje uit aan het raam. Ik bond mijn fiets met het slot vast aan een verkeerspaal en ging ernaast op het bankje zitten. Om mezelf een houding te geven haalde ik mijn mobiel boven en deed alsof ik daarmee in de weer was.

De vier mannen bleven zwijgen tot ze een schuimende pint voor zich hadden. Werner sprak als eerste. Jurgen nam over en gesticuleerde om zijn woorden kracht bij te zetten. Fred hield zijn mond gesloten in een rechte streep. De jonge man frutselde wat aan zijn krullende staart en boog zich over zijn glas.

Alhoewel ik niets kon horen, vermoedde ik dat het gesprek geanimeerder werd, want de mannen liepen rood aan en op zeker moment sprong de jonge op en prikte zijn wijsvinger in de borst van Werner.

"Wwwou je hen mmmissschien bedreigenn met een keu..keukenmes?" zei Billy fel.

Werner was stiekem trots op zijn pas gevonden zoon, maar nu vond hij dat het kereltje te ver ging.

"Ga zitten Billy," siste hij, "het is niet nodig zoveel aandacht te trekken" en hij knikte in de richting van de waard achter de tapkast.

Jurgen vond de jonge vlegel verschrikkelijk arrogant en wenste dat hij hem nooit had binnen gelaten in Villa PouPouss.

Fred die het idee van de overval gesuggereerd had, zag zijn plan in het gedrang komen.

"Laat hem uitspreken mannen," zei hij en hij trok Billy neer op zijn stoel.

"Een pipistool," hernam Billy, "wwe hebben ee..en ppistool nodig."

“En waar gaan we dat halen?” snauwde Jurgen.

“Coconnecties,” zei Billy en hij zette een hoge borst op.

“Hoeveel kost zoiets?” wilde Fred weten.

“Een ppaar ho..honderd euro’s,” antwoordde Billy en omdat de anderen niet reageerden, voegde hij eraan toe: “mmaar een spe..speelgoedpistool kkan ook. Vvan de kkermis.”

Jurgen wierp hem een vernietigende blik toe. Dit scheen Billy alleen maar aan te moedigen en hij vervolgde: “Wwat zal het zijn? Willen jullie een wwapen of niet?”

“Ja, misschien,” aarzelde Fred en hij streek enkele haren plat over zijn glimmende schedel.

Werner keek Jurgen aan, alsof hij van zijn broer bevestiging verwachtte. Jurgen haalde zijn schouders op.

“Dat zal dan wel zeker,” zei Werner.

“Goed, o..open dan mmaar je br..brandkast, pa,” triomfeerde Billy.

“Wat? Wat weet jij van een brandkast, brutale aap.” Werners wangen kleurden nu diep rood met een zweem van paars.

“Is er een brandkast in Villa PouPouss?” vroeg Fred.

“Van wie weet je dat?” Werner herhaalde zijn vraag en keek Billy dreigend aan.

“Ons mma. Op haar ssterfb..bed.” Billy lachtte uitdagend.

“Rotjong!” spoog Jurgen, want hij zag een familiegeheim plots onthuld.

Werner herinnerde zich vaag dat hij zijn vakantielief eens had meegetroond naar de toren. Vermoedelijk had hij haar toen trots het mechanisme van de verborgen wand laten zien. Stom, hoe stom kun je zijn als je verliefd bent.

“Wel?” drong Fred aan.

“OK, al goed,” zei Werner. “Onze vader Prosper heeft toen hij jong was een brandkast gebouwd in de toren.”

“Die brandkast interesseert mij niet,” zei Fred, “belangrijker is of er geld in zit.”

“Het maakt niet uit wie het wapen koopt,” mengde Jurgen zich, “het bedrag trekken we later af van wat we uit de kassa halen in de superette.”

“Goed idee,” zei Fred.

“Ik wil dat geld niet,” zuchtte Werner, “ik wil Anja terug.”

“Aha ppa, geef me jjouw deel ddan maar,” zei Billy.

“We werken als een team,” zei Fred krachtig, “we zijn met vier, dus delen we het bedrag door vier.”

“Akkoord,” zei Jurgen al had hij Billy liever niet als vierde kompaan gehad. Anderzijds begreep hij dat het wapen een cruciaal punt was in het hele opzet. Ze moesten de rosse er dus wel bij betrekken.

“Hoeveel valt er te rapen?” wilde Billy weten.

“Dat hangt van het moment af,” zei Fred. “Net voor sluitingstijd steekt de kassa vol. En de donderdag is meestal de beste dag van de week.”

“Vooruit, laten we een datum prikken,” zei Jurgen

“Niet zo snel broertje,” zei Werner, “we hebben nog veel voorbereiding. “

Hij liet zijn stem dalen tot een samenzweerderig gefluister. “We moeten tot op de minuut bepalen wie wat doet. Hoe we ons vermommen en hoe we wegkomen. ”

“De vluchtauto en de route,” voegde Billy er aan toe. Hij zat scheefgezakt op zijn stoel en trommelde ongeduldig met zijn vingers op het tafelblad.

De anderen keken hem verbouwereerd aan en Billy loensde vrijpostig terug.

“Amateurs,” zuchtte hij.

Om de ongemakkelijke spanning te doorbreken, bestelde Werner nog een rondje pils.

“OK mannen,” zei Werner na een grote slok van zijn pint. “We laten er een nachtje overgaan. Afspraak morgenavond in Villa PouPouss.”

Zoals afgesproken parkeerde Fred zijn Mazda in de zijstraat, vlak om de hoek bij superette 'Bij Jean & Jeanine'. Een blauwe rookpluim ontsnapte uit de uitlaat. De auto was oud, maar kon nog enkele jaren mee als hij er zuinig op was. Fred was de enige van de bende van vier die een wagen bezat. Dus moest die dienen als vluchtauto.

Fred sloot af en haastte zich te voet in de richting van Villa PouPouss. Hij kwam geen bekenden tegen. En mochten buurtbewoners hem gezien hebben, dan hadden ze hem beslist niet herkend. Fred had uit voorzorg een muts over zijn kale kop getrokken en een zonnebril opgezet. Hij zweette peentjes onder zijn donkere overjas en vervloekte de middagzon. Het was een stralende donderdag. Eind september.

De katten hadden zich, opgeschrikt door de drukte in huis, teruggetrokken in het washok. Ze miauwden klagend omwille van het gebrek aan aandacht. Jurgen vervloekte de beesten en trok de deur met een smak dicht.

Hij wierp enkele pakjes nylons op de keukentafel.

"Onnozelaar," zei Werner, "kousen had ik gezegd, geen panty's."

"Knip er een been af," antwoordde Jurgen zenuwachtig, "wou mijnheer misschien nog een specifieke kleur ook?"

Ondertussen had Billy een zwarte kous over zijn hoofd getrokken.

"Ik zie niets," mompelde hij. "Ze zijn te d..dik."

"Maak er dan ogen in hé," zei Jurgen en hij stak Billy een schaar toe.

"Heb je het wapen, Billy?" informeerde Werner.

Billy knikte en knipte een gat van een drietal centimeter.

"Niet geladen, zoals afgesproken?"

"Mmm."

"Ik wil geen ongelukken," murmelde Werner en hij tuurde door het donkerbruine nylon dat zijn zicht tot de helft reduceerde.

Jurgen inspecteerde het touw dat moest dienen om Anja vast te binden. Het was soepel en toch sterk genoeg om haar in bedwang te houden. Hij voelde een plotse misselijkheid opkomen bij de gedachte dat ze zich zou verzetten.

Fred stapte de keuken binnen langs de achterdeur en vond zijn vrienden rond de tafel.

"Het ruikt hier naar angstzweet," zei hij. Een geforceerd grapje dat niet aansloeg.

“Hou je kop,” zei Jurgen, “en straks Fred, ook geen woord. Begrepen? Ze kennen je stem in de superette.”

Werner schonk voor ieder een glas wodka in, dat ze haastig achteroversloegen.

“Eén glas, niet meer,” zei hij, “we moeten scherp blijven mannen.”

Het koekoekje in de hal liet vijf maal een schurend geluid horen. Ze hadden nog een klein uur om zich voor te bereiden.

Precies op het moment dat ik een zakje chips bij Anja aan de kassa legde, stormde een man volledig in het zwart gekleed de superette binnen. Hij hield een blinkend pistool dreigend voor zich uit.

In zijn kielzog kwamen nog drie andere gangsters naar binnen. Deze bewogen zich minder snel. Ze hadden een nylonkous over hun hoofd. Enkel van de man met het pistool zag ik de ogen. Het viel me op dat hij verschrikkelijk scheel keek.

Een van de overvallers schreeuwde met een hees vervormde stem : “Iedereen op de grond. Nu.”

Onmiddellijk liet ik mij naast de kassa vallen. Anja bewoog niet. Ze leek versteend, met haar hand uitgestrekt naar het zakje chips als wou ze het toch nog scannen. Een oud besje dat voor de vleestoog op haar dagelijkse portie hespenworst wachtte, begon te gillen en zakte door haar benen. Jeanine liet het mes uit haar handen vallen. Ze deinsde traag achteruit in de richting van de deur die toegang gaf tot de privévertrekken.

“Op de grond,” brulde Jurgen nog een keer.

Jeanine viel op haar knieën. Werner controleerde snel alle gangen en stelde opgelucht vast dat er geen andere klanten aanwezig waren. Van Jean was er geen spoor. Fred had gelijk, dit was een goed moment.

“Clear,” riep hij en zoals afgesproken rende hij naar buiten om de vluchtauto alvast te starten.

Fred trok Anja bij de kassa vandaan en duwde haar in de richting van Jurgen.

Anja struikelde over de benen van de tiener die in feutushouding op de vloer lag.

Onmiddellijk hield Billy het pistool voor haar neus en dwong haar naast de jongen te gaan zitten. Anja keek brutaal uit haar groene ogen, klaar om de overvaller zo mogelijk neer te bliksemen. Billy wendde zijn blik af.

“Handen ophoog,” snauwde Jurgen en hij bond Anja’s polsen aan elkaar vast. Anja kreunde. Het gaf Jurgen een tintelend gevoel van genoeg. De wraak proefde zoet. Hij kreeg er helemaal zin in en knoopte het touw nu ook rond haar voeten en vervolgens rond de benen van de puistige kleine naast haar.

Ondertussen griste Fred de biljetten uit de kassa en propte ze in de zakken van zijn overjas. Onder de beige nylonkous plooidde zijn mond zich voldaan tot een grijnslach.

Billy hield het jammerende oude dametje en Jeanine onder schot. De adrenaline pompte door zijn lijf. Hij wipte opgewonden van het ene been op het andere. De macht van een wapen had hij nooit eerder gevoeld. Dit smaakte naar meer.

Ondertussen probeerde Werner de auto van Fred te starten. Kwam het door de zenuwen of omdat het minstens tien jaar geleden was dat hij auto reed, Werner kreeg hem niet gestart.

“God en godverdomme,” vloekte hij en van ergernis trok hij de kous van zijn kop.

Keer op keer draaide hij de sleutel om en pompte het gaspedaal naar beneden. Na een paar minuten stelde hij wanhopig vast dat de Mazda verzopen was.

In paniek sprong Werner uit de auto en holde terug naar de superette. Een precies plan had hij niet. Hij moest de anderen waarschuwen, zoveel was zeker. Net op tijd realiseerde hij zich dat hij nog handschoenen droeg. Hij trok ze uit en wierp ze in de vuilnisbak voor de winkel.

Werner stootte de deur open op het moment dat Jean niets vermoedend uit de geïsoleerde koelruimte kwam. Jean knalde tegen Werner aan en de bakken die hij in zijn armen droeg sloegen kletterend omlaag. De tomaten petsten neer op de tegels en barstten bloedend open. Paprika's en cougettes rolden alle kanten op. Werner gleed uit en smakte tegen de grond.

Anja slaakte een gil.

“Go, go, go,” riep Billy die door de spanning vergat te stotteren.

Jurgen greep Fred bij zijn kraag en sleurde hem de winkel uit. Om de aftocht kracht bij te zetten, schoot Billy een kogel in het plafond voor hij door de deur naar buiten verdween.

Werner schrok zo ontzettend van de knal dat hij wijdbeens en met open mond in de zee van geplette groenten bleef zitten.

“Klootzakken,” prevelde hij en streek met een vermoeid gebaar een witte krul achterover.

Vermoedelijk kwam het door zijn hulpeloze houding dat de gijzelaars in Werner ook een slachtoffer zagen.

Jean die zich achter een kast verscholen had, kwam lijkleek tevoorschijn. Jeanine hielp het oudje op de been.

“Help,” riep Anja en ze trappelde wanhopig met haar voeten in een poging los te komen.

Werner kwam langzaam terug bij zijn positieven en maakte een balans op van de toestand. Als hij het goed aanpakte kon hij hier zijn voordeel uithalen. Hij kroop naar Anja toe en verloor haar van de boeien.

“Mijn held.” Anja sloeg haar armen om Werners hals.

Werner klemde haar met vochtige ogen tegen zich aan. Zo bleven ze enkele ogenblikken verstrengeld zitten.

De puber ontdeed zichzelf van de touwen en stelde ontzet vast dat hij in zijn broek geplast had.

“We moeten de politie bellen,” zei Jeanine die een praktische geest bezat en het snelst bekomen leek van de schrik.

Werner veerde op, als gestoken door een insect. Hij besepte dat hij tijd moest winnen, zijn kompanen een voorsprong moest geven.

“Is er iets gestolen?” vroeg hij daarom doodleuk.

Jean snelde naar de kassa en trok ze zo hard open dat de muntstukken eruit wipten.

“Alle biljetten zijn verdwenen,” kreunde hij.

Anja grabbelde in haar handtas en vond haar mobieltje. Ze toetste 101 in.

Agent Meirschout van het politiekorps van Mortsel kwam als eerste ter plaatse. Enkele minuten later stapte zijn collega Vandamme eveneens de winkel binnen. Ze bekeken aandachtig de scène van de overval.

Jeanine had de tomaten bijeen geveegd en zocht op haar knieën naar weggerolde vruchten onder de kasten. Het oudje zat bibberend met een deken over haar schouders op een stoel achter de toog. Meirschout zag dat de tiener zijn trui om zijn lenden knoopte, om een plasplek te camoufleren.

Jean liep telefonerend te ijsberen. Hij probeerde zijn verzekeringsmakelaar te bereiken. De firma verwees hem van het kastje naar de muur.

Werner had zijn arm om Anja's schouders geslagen en fluisterde lieve woordjes in haar oor. Ze liet het zich welgevallen. De tranen stroomden over haar wangen, een emotionele reactie op de shock bij de overval.

Meirschout ging over tot het verhoren van de getuigen. Vandamme noteerde alles minutieus in een notaboekje.

"Het waren zwarte mannen," verklaarde het oudje.

"Dat weet je toch niet," reageerde Jeanine, "ze hadden nylons over hun kop en ze droegen handschoenen.

"En toch weet ik het," zeurde ze en schudde misnoegd haar hoofd.

"Welke taal spraken ze?" informeerde agent Meirschout.

"Een van hen sprak zeker Nederlands. Diegene die mij vastbond," wist Anja.

"De anderen zeiden niets," vulde Jeanine aan.

"Toch wel," zei de puber. "Ik weet zeker dat ik het woord *clear* hoorde."

Werner verschoot van kleur en hield zich heel stil.

"En u heren? Wat hebt u gezien of gehoord?" vroeg Vandamme aan Jean en Werner.

"Werner kwam de winkel binnen en botste tegen mij aan. De bakken met groenten vielen op de grond en Werner gleed erover uit," was de bondige uitleg van Jean.

"Klopt dit?" vroeg Meirschout aan Werner.

Werner knikte met overtuiging.

"De overvallers schrokken en gingen daardoor op de loop," onderstreepte Anja. "Werner heeft ons gered. Wie weet wat hadden ze ons anders nog meer aangedaan?" Ze kreeg een nieuwe huilbui wat voor Werner de aanleiding was om haar steviger in zijn armen te sluiten.

Het jonge kereltje stond wat rond te gapen en wees plots de camera aan die in een hoek van de kruidenierszaak bevestigd was.

“Mijnheer de agent, misschien kunt u de opname bekijken?”

Werner vervloekte die verdomde wijsneus. Waarom had Fred nooit iets over een camera gezegd?

“Aha, een goed idee,” zei Vandamme enthousiast.

Jeanine keek Jean kwaad aan. “Ik heb het je nog zo gezegd dat de opnames op een dag nuttig zouden zijn. Maar neen, mijnheer vond dat geldverspilling. Die camera hangt er enkel om dieven af te schrikken, inspecteur. Er zijn nooit films gemaakt.”

Werner kon terug ademhalen.

Tien minuten later vertrokken de agenten, met de belofte werk te zullen maken van de opsporing van de overvallers.

Fred en zijn twee kompanen waren hals over kop in de vluchtauto geduikeld. De motor was meteen aangeslagen en Fred was met gierende banden de hoek omgereden. Hij was blijven rijden, de snelweg op, kilometers ver tot in Mechelen. Daar had hij de afslag genomen en was een verlaten parkeerterrein opgereden, waar hij gestopt was.

Billy en Jurgen hadden al die tijd zwijgend in elkaar gedoken op de achterbank gelegen. Nu trokken ze de nylonkous van hun kop en ze deden de rubberen handschoenen uit.

“Verdomme, verdomme,” bleef Fred herhalen terwijl hij zijn vuisten op het stuur sloeg.

“Kalmeer eens een beetje,” zei Jurgen.

“Jja, mman,” zei Billy en hij sloeg Fred kameraadschappelijk op de schouder. “Dde overval iiss gesslaagd hé.”

“Wat geslaagd?” snauwde Fred, “En Werner dan?”

“Die is koelbloedig als het erop aankomt,” wist Jurgen.

“Ppa redt zich wwel.” Billy haalde de revolver uit zijn jaszak en rook even aan de loop.

“Weg met dat ding,” siste Jurgen, “waarom zitten er eigenlijk kogels in? Ik dacht dat we duidelijk afgesproken waren dat er niet geschoten zou worden.” Hij greep Billy stevig bij zijn kraag en wurgde hem bijna.

“Stop! Stop zeg ik,” riep Fred. “We moeten kalm blijven.”

“Kalm? Hoe kan ik kalm blijven met zo’n apenjong?”

“Laten we terugkeren,” zei Fred. “Ik denk dat we best in Villa PouPouss op Werner kunnen wachten.”

“En het ggeld?” informeerde Billy.

“Mijn zakken zitten vol,” antwoordde Fred. “We tellen het straks.” En hij startte zijn oude kar en bolde het parkeerterrein af.

Er lag drieduizend zeshonderd zeventig euro op de keukentafel. De vier mannen zaten er omheen en klokten de ene na de andere Duvel binnen. Elk vertelde de gebeurtenis vanuit zijn eigen standpunt. De belevenissen werden steeds meer aangedikt en ze analyseerden de overval als betrof het een cruciale voetbalmatch.

“Minus de prijs van de revolver, betekent dit een dikke achthonderd euro de man,” berekende Werner.

“Nniet slecht,” zei Billy en hij boerde luid.

“Ik zei toch dat het een goed moment was,” zei Fred en hij zette een hoge borst op.

“Hoe zit het nu met Anja?” waagde Jurgen en hij keek Werner tersluiks aan.

“Luister mannen,” zei Werner, “ik heb eens goed nagedacht over onze situatie.”

“Terwijl je tussen de tomaten zat?” grinnikte Billy.

“Hou je kop,” siste Jurgen en hij gaf Billy een tik tegen het achterhoofd.

“Pa?” piepte Billy als een kind.

Werner reageerde er niet op.

“De kans is klein dat de politie bij ons uitkomt. Uiteraard op voorwaarde dat we alle vier onze mond houden,” zei hij.

De andere drie beaamden dit.

“Daarom denk ik dat we uiteen moeten gaan,” vervolgde Werner.

“Fred, hier is jouw deel.” Hij schoof Fred de bankbiljetten toe. “Na wat er gebeurd is denk ik dat Anja niet meer terugkeert naar haar kassa bij Jean en Jeanine. Wie weet nemen ze jou wel terug aan.”

“Een gewaagd plan,” zei Fred en hij trok zijn mond in een schuine streep die een glimlach moest voorstellen. “Wellicht heb je gelijk. Een man aan de kassa schrikt overvallers af.” Hij knikte Werner dankbaar toe en schudde een paar keer zijn kale kop, verwonderd over hoe het levenspad soms rare kronkels heeft.

Werner keek Jurgen recht in de ogen en zei: “Broer, ik geef jou mijn deel, op voorwaarde dat je opkrast.”

“En,” liet hij er uitdrukkelijk op volgen, “riskeer het niet ooit nog contact op te nemen met Anja.”

Jurgen sloeg zijn ogen neer. “Merci, broer,” fluisterde hij.

Billy zat achterover geleund op zijn stoel en glimlachte smalend.

“Oude mmannengellul,” mompelde hij.

“Billy,” sprak Werner streng, “jouw deel gaat de brandkast in tot je een fatsoenlijke job hebt.’

“Maar pa. Ddat is niet eerlijk!”

“Je hebt niet te kiezen, Billy. In villa PouPouss ben ik nog altijd de baas.” Werner plantte zijn grote klauw over de resterende bankbiljetten.

Billy droop af, griste de krant van de salontafel en ging vloekend op het toilet zitten.

“En jij? Wat ga jij doen, Werner?” informeerde Fred.

“Over enkele weken ga ik met pensioen. Ik droom al jaren van een cruise op de Nijl. En ik ken wel een vrouwke die met mij mee wil reizen.”

“Wie? Anja?” baste Jurgen.

“Waarom niet,” knipoogde Werner en hij streek zijn grijze krullen glad naar achter. ‘Proost! Op de toekomst!’

12 Epiloog

Beste lezer, u vraagt zich waarschijnlijk af, hoe het komt dat ik Villa Poupouss kan beschrijven tot in de details van een verschoten foto, een beslagen raam achter tralies en een wankel parketplankje dat zorgt voor het openklappen van een valse wand.

In 2012 stond Villa Poupouss te koop. Dit ontdekte ik haast terloops terwijl ik met mijn aanstaande vrouw al weken, zo niet maanden jacht maakte op een huis aan de rand van Antwerpen.

Netels waren door het hek geschoten en in de dakgoot krioelde klimop die vervolgens in lange slierten naar beneden bungelde langs het torenraam.

Ik liet het hek, dat plots veel kleiner leek dan ik het me uit mijn kinderjaren herinnerde, knarsend opendraaien. Een kat met twee magere jongen schoot voor mijn voeten de lijsterbes in, die buiten proportie aanleunde tegen de gevel en de voordeur half aan het zicht onttrok. Ik wees mijn vrouw het overdekte portiek aan en troonde haar mee langs de zich veelvuldig vertakkende gevel. Mijn arm hield ik losjes om haar schouder geslagen, zodat haar hoofd precies in mijn oksel paste.

De tuin waar ooit een berk ritselde met zilveren blaadjes als kleine trillende volgens, was verwilderd opgeschoten. Het onkruid zat overal diep doorgedrongen tot in de poriën van de rode baksteken. De tijd had de arduinen steen voor de deur naar de toren hardnekkig uitgesleten.

Hoe het kwam dat ik dit huis kende, vroeg mijn vrouw zich af. En ik vertelde haar dat hier een man woonde waarvoor ik als kind bang was. Ik vertel haar over het 'Mortsel Nieuws' dat ik op zaterdag verdeelde in deze wijk. Maar ik zweeg wijselijk over mijn geheime verliefdheid op het lenige poezenvrouwkje dat de oorzaak was van de gebeurtenissen die zelfs de krant haalden.

Een week later kregen we de sleutel en ik draaide de voordeur zwaar piepend open over de wit-zwarte tegels van de hal. Een geur van mufte tapijten en een verstopte gootsteen dreef ons in de duisternis tegemoet. Een onooglijk koekoekje hing troosteloos bungelend aan een veer uit het opengeklapt deurtje van de staande klok.

Wij vonden dit alles heerlijk. De krakende houten vloeren, de hier en daar verschenen lambrisering en het stenen afdruiptrek in de keuken met maanvormige kringen van ingedroogde whisky.

Mijn vrouw maakte goedkeurend een rondje op de verdieping en stelde vast dat er plaats genoeg was om enkele kinderen tot hun jongvolwassenheid te herbergen. De badkamer moest vernieuwd worden, maar dat hadden we al ingecalculeerd.

Na ons bezoek aan de torenkamer met het betraliede raam dat nog steeds een mooi uitzicht bood boven de daken van de omgeving, keek mijn vrouw me met verliefde ogen aan. In het groen van haar irissen dat herinneringen opriep aan de snoepbollen die ik als kind kocht in de superette, las ik het verlangen dit huis te bezitten. Ik knikte en ze huppelde speels de draaitrap af naar beneden.

We kochten de villa. Ik liet een schilder komen die een stelling plaatste tegen de zuid gerichte gevel. Op ochtenden als deze, wanneer de zon tussen de platanen druppelt, schitteren de helderrode letters op de marmeren gevelplaat van Villa Poupouss.